

Обраћање скупу Удружења породица киднапованих
Удружења „Фонд дијаспора за матицу“

26. септембар 2015.

Драги гости,

Указана ми је част да се на данашњем скупу Удружења Фонда дијаспоре за матицу у име Удружења киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији, обратим са пар речи о нашој породичној, односно националној трагедији.

Данас говорим у име оних који су притиснути безнађем, тугом и очајем. Небрига међународних и државних институција да се пронађу наши чланови породица или земни остаци су сваким даном све већа. Нема на Косову и Метохији потрага за несталима, нема ексхумација, а самим тим ни идентификација жртава - жртава у времену мира од 1998-2000. године када су престала ратна дејства и потписана Резолуција 1244 СБ УН – од 10. јуна 1999. године, која је била гаранција за безбедност свих грађана на Косову и Метохији.

Злочини над нашим члановима породица најокрутнији су облик застрашивања српског и неалбанског становништва. Они су наставак континуираног прогона са Косова и Метохије који траје вековима. Уместо да набрајам све институције, организације и појединце којима смо се већ 16, 17 година обраћали за помоћ, желим да скренем Вашу пажњу на узроке због којих нема резултата нашег рада.

Веома добро знамо да је све што нам се догађало последица смишљене и унапред планиране активности чији је циљ прогон, односно стварање етнички чистог простора.

Нажалост, годинама нам се намеће осећај кривице, односно да су злочини почињени нашим породицама последица освете. Злочинци до данас нису процесуирани, а ми довођени у ситуације да се бранимо од тврдње да смо то заслужили.

Проналажење киднапованих и несталих је успорено, одрживог повратка преко 250.000 људи нема, узурпирана имовина недоступна. За присилна затварања, кршења Женевске конвенције II допуњеног протокола, Резолуције 1244 СБ УН и потписаних протокола – нико није одговарао. Валидни докази о злочинима и даље се налазе у базама земаља мисија које су у том периоду 1999/2000. године биле на Косову и Метохији.

До данас се у Србији није донео системски закон о несталим цивилима који би заштитио права породица. Не остварује се право на душевни бол, на збрињавање породице, лечење, нити се остварује накнада за отету и уништenu имовину.

Породице живе у околностима који су својеврсни доказ да су основна људска права у свим њиховим аспектима остала у разним документима који се не спроводе од стране међународних институција и институција наше државе.

Истичемо пре свега одговорност међународних институција које су добиле мандат да штите све грађане Србије који живе на Косову и Метохији. Они сnose потпуну одговорност за присилно затварање, киднаповање, тортуру и убиства цивила, протеривање и страдање грађана после потписане Резолуције 1244 СБ УН.

Одговорни су и за нехумано понашање, експериментисање и трговину људским органима, потврђену Извештајем господина Дика Мартија – у Савету Европе.

На њима је терет одговорности суочавања над сопственим пропустима (истрагама, привођења злочинаца/процесуирања). Обевезе које су потписали са СРЈ нису испунили (Војно технички споразум од 9. јуна и Резолуција СБ УН од 10. јуна 1999. године). Узалудна нада да ће нестали бити нађени, притиснути усађивањем кривице, породице постају несигурне, посустају у тражењу правих узрока страдања.

Све наводи на сумњу да се подаци о киднапованима и несталима замагљују, са одређеном намером. И почетне аналитичке процене прикупљених података откривају непожељне истине. Истина се пробија из анализа, прећутаних одговора на непожељна питања, из избегавања категоризације кривичних дела, из паљења масовних гробница, из манипулације подацима.

Не може бити истинског помирења док злочинци не буду осуђени за своја недела, док се не пронађу киднаповани и нестали уколико има преживелих и пронађу земни остаци убијених, и док се прогнани не врате на своја обновљена огњишта.

Крајње је време да континуирана страдања на Косову и Метохији буду названа правим именима. То дугујемо онима који су невино страдали и потомству. На нама је да започнемо тај процес, да истрајемо у расветљавању злочина и инсистирању на процесуирању злочинаца.

Ничији појединачни или групни интереси не смеју бити изнад тог циља.

И на крају, поводом 15 година рада Удружења породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији, објавили смо монографију свих киднапованих, несталих и убијених, пријављених у нашем Удружењу.

Да Вас обавестим: И данас је непозната судбина 525 особа, а сахрањено је 361 лице. Ниједан са нашег списка није жив пронађен.

„Отета истина“ је веродостојан документ о нашем страдању у периоду од 1998.-2000. године на Косову и Метохији.

Хвала